

Není také vždycky tak logického sklonu modulačního ve Starosvětské jako v příkladu uvedeném. Tak na př. ve sbírce Bartošově II. v úvodě otištěná Starosvětská neustupně vyznívá v *D*.

Gajdošek brání se hráti »vrchom« (tonina *F* tvrdá), proto píseň k písni pojí stejnou toninou *C*. Příznačná sčasovka vyhrávaná basou a kontrášem, splývá v gajdách v huku. Příklad to ukazuje:

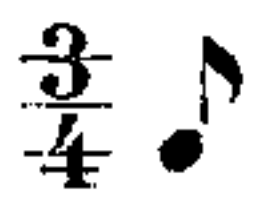

Když sám gajdošek k plesu hraje, tím jasněji d'upkání šohajů vynikne.

Starosvětská, Sedlácká, Vrtěná, Koulaná neliší se hudebně od sebe. Jiný pořadek obrázků pohybových nemění na skladbě ničeho.

b) Starodávný lašský.

V Starodávném i za písne tichý plyný krok procházkový se nezastavuje; proto potřebuje i písni stále pobídky.

Příznačná sčasovka v písních Starodávného k vykročení ponouká.

V plesových pohybech Starodávného není luskání, d'upkání; hlavní obraz skládá se v plyné vlnité točenky, mírné rychlosti.

Po příznačné sčasovce snadno poznati každou píseň Starodávného. Škoda jen, že lidoví hudci laští dříve vymřeli, než jejich sdružená hra mohla býti notována.

Toliko ojedinělé příklady cymbálového průvodu jsou zachráněny.

Písne k Starodávnému jsou slovem i nápěvem z nejkrásnějších. Připomínáme ze Sušilovy sbírky »Aj zerzaj«, »Běží voda«.